

רוחות רפאים

כתב גרגי פאנט
ציורים אנופ סינגח

סומו אהב לקרוא סיפורים על רוחות רפאים. כל פעם שביקר בספרייה חזר עם ספר הגורם לקשקוש שיניים. וזה היה סימן שהוא מוכן להפחיד את החברים שלו. סומו היה בן עשר.

הוריו ידעו כבר להבחין בסימנים אלה. ביום שבו עיניו הבריקו יותר חזק

מהרגיל ושערותיו החומות כאילו נעו מעצמן, ידעו שהוא קרא סיפור רוחות רפאים ומתכונן להפחיד מישהו.

הבעיה הייתה שסומו אהב לקרוא. ולכן גם עשה תעלולים רבים. אבל אהבו אותו הודות לאופיו הנוח והמתבדח ולרוב סלחו לו על התעלולים. אך חבריו מדי פעם שקלו איך לגרום גם לו קצת פחד. כי פחד היה שונה מישיבה במיטה, עטוף בשמיכה, עם ערמת עוגיות לכרסום, וקריאת סיפורים מפחידים להנאה.

יום אחד חברו פאוון הזמין את סומו הביתה אחרי בית הספר. הוריו הסכימו לו ללכת להתארח, אבל הזכירו שעליו לחזור הביתה לפני שיחשיך. "תזכור" אמר אבא "שאתה צריך לעבור דרך הגן." סומו הבטיח לחזור בזמן ויצא לביתו של החבר. הם ישבו שם ביחד וקראו בספרים רבים על רוחות רפאים שפאוון החזיק בחדרו. הזמן עבר מהר ופתאום סומו הרגיש שבחוץ החשיך כבר. "אבו!" קרא "עלי למהר הביתה!"

הוא התחיל ללכת דרך הגן שהיה כבר חשוך מאוד. מדוע כל כך שקט כאן? מדוע לא שמים כאן קצת תאורה? אא.. נזכר. הפנסים נשברו עקב משחקי הקריקט שנערכים הגן ציבורי. לא רק זה, אבל ילד

המפלץ עמד ממש לפניו. הוא לבש מכנסיים
שחורות לפי האופנה. וכשעיני סומו הביטו קצת
גבוה יותר תקף אותו הלם.

זה היה אבא שלו!

"סומו, למה לא חזרת הביתה בטרם החשיך?"
שאל אבא.

"זה אתה. אבא" משך סומו באפו.

"חשבתי שאתגנב אחריו ואפחיד אתך, לשם שינוי,
בדיוק כפי שאתה עושה לאחרים אחרי קריאת
הסיפורים שלך" אמר אבא של סומו.

סומו הביט זמן ארוך על אבא. ואז הם נכנסו

הביתה תוך השמעת קול של מפלצות

"ממבבבממבבבבהההה

ממבבבממבבבבהההה".